

אברהם הוס: מצבה

השכם בבקר התחילו, וסמנו את התני
של הכביש החדש מן העיר, מתחו חבלים,
ובדקו בפלס, כדי להבטיח שתהיה התאמה
בין מקטע למקטע, לבל תוצר חלילה
סטייה מן הקו האפקי, וחזרו והמשיכו
לחפר, לסקל, לישר ולגרף. בינתיים עלתה
חמה פסקנית מאד לאטה, לקראת המצהר
והבקר הפך יום קיץ, בלי שתחרג
עננה יחידה אחת מגזרת הכחל האחיד.
זעה צבועה בכהה מתחת לבית־השחי
את בדי־החלצות, ובצעד השעות קדימה
נפנו אל מתחת לעץ, ושם בתנועה נמרצת
ערטלו מחצית גופם, וחזרו לעבד, חשופי
שער־החזה הבהיר.

בתם מחציתו של היום
נעצרו, ואיש איש בחר לעצמו—בצל, פמוכן—
מקום על אבן נוחה, לנוח שעה קלה ולסעד
ממה שנטמן בתרמיל בשעה שיצאו מן הבית
עם שחר: כריך, אשר אדירות־פרוסותיו מרוחות
בשכבה עבה של חמאה, ובתוך הגתח הטוב
של קמל ורד־לבנון, עסיסי וטעים. סעדה
מלוח גמיעה רטבה—ואף כי פושרת—
של בירה, ורק הנער, השוליה הזריו, עדין
אץ מתרוצץ, אוסף מעדר ויתד וחבל.

עד שנתקל באבן, חלקה גלויה לרקיע
 ורבה שקועה בעפר. אפים ארצה נפל,
 וקם ונקה בגדיו. ומיד הבחין אז בכחבת
 חרותה בפאת-האבן, חריתה עמקה, מדקדקת.
 ישנה הוראה מפרשת ממשרד מלכותי שבפרוסיה,
 שורה כך וכך בפסקה כזאת או אחרת
 בחק שמירתן התקין של שכיות חמדת-העבר.
 —הסדר בגדר חובה הוא! היטב ידעו החופרים
 שחופרים הם בבית-הקברות של קסטרה בונגזיס
 ושגרו לקרא לעוצר של בית-הנכות הסמוד.

בשעה שהגיע, החל כבר האויר השחון
 לפעם בתחושת סערת-ברקים מתקרבת.
 ופסגות עננים אותחו ממרחק את בואה.
 חיש-מהרה הצליח לקרא את הכחבת, וזו
 לשונת:

”תסלוניקה העיר

מולדת שלי. ודמו—השם שנתן לי.
 את לבבי בקסמי אהבה צד וקנה
 אסיאס, בנו של בטלוס, שהיה בעלי.
 למרות שסריס היה. וכך מצאני
 הגורל אשר בו בחרתי. עכשו
 אני ישנה פה ונחה. כל-כך רחוקה
 מן המולדת שלי.”